

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB30 : 1854

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB30 : 1854", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 25*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2008 , s. 180.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb30-txt-shoot-n126.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 25

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

Coelibatet.

Da Paven i sin Tid befalede, at den Geistlige skulde være ugift, da var Synspunktet for Xstd. allerede længst tabt og en forvirrende Accommodation eller Gaaen paa Accord med Verden indtraadt. Thi ikke staaer Sagen saaledes: Præsten skal være ugift, nei: den Xstne skal være ugift; Distinktionen mellem Præst og Læg er uchristelig aber aber ikke bagvendt i Retning af: ergo skal Præsten ogsaa være gift.

For Xstd. er denne Verden en syndig Verden, et Barn undfanges i Overtrædelse, fødes i Synd. Xstd. vil standse, gjøre Fyldest for det Forbigangne, men saa vil den virkelig ikke, at der derpaa skal begyndes paa en Frisk. Som naar En betaler en Andens Gjæld, han da fordrer Eet: at Du da ikke igjen begynder at gjøre Gjæld: saaledes med det at være ugift i Forhold til det at være Christen.

Men i Christenheden vies jo Ægtefolkene, og Vielsen den helliger dette Forhold. Charmant! Saaledes helliger ogsaa Banditen i Syden det at slaae ihjel ved iforveien at knæle for Alteret.

Ved Vielsen hellige Ægtefolkene deres Beslutning. Fortræffeligt. Ved Foden af det Alter, hvor Verdens Frelser hænger paa sit Kors, han som ved sin Død gjorde Fyldest for Slægtens Synd, Arvesynden, og lærte: følg mig efter, at følge mig efter det er at være Christen: der knæle de Elskende og beslutte – de beslutte, at fortsætte Arvesynden. Eller dersom det havde Sandhed, at Vielsen helligede Kjønns-Forholdet, saa maatte det jo gjælde om det Barn, der fødes, at det ikke undfanges i Overtrædelse og fødes i Synd.

»Men Xstus var jo selv tilstede ved et Bryllup«. Uforligneligt! Altsaa han, der holdt saa strengt paa hvad det er at være Discipel, at han, for at forhindre ham i at indlade sig med Verden, ikke engang vilde tillade En at begrave sin Fader: han skulde mene, at med at være Discipel lod det sig godt forene at gifte sig og avle Børn, det er efter den størst mulige Maalestok at komme dybt ind i det med denne Tilværelse – og det bevises deraf, at han var tilstede ved et Bryllup. Saa beviser man vel ogsaa at det er sand Xstd. at gjøre Gjestebud det beviser man deraf, at Xstus var tilstede ved et Gjestebud; eller vel endog at det at være Christen er at være en Bedrager – thi Xstus omgikkes jo Toldere og Syndere.

»Men Apostelen tillader dog at gifte sig.« Ja – han tillader det, Du seer altsaa, at han er uendelig langt fra den Betragtning af Ægteskabet, som nu florerer

især i Protestantismen især i Danmark. Han tillader det; og hvis Du vil være ærlig, da vil Du ikke kunne negte, at der er en vis Uvillie i Apostelen idet han gjør det, han vilde hellere ikke give efter, han siger: det er bedre at gifte sig end at lide Brynde ∴: naar galt skal være, nu vel, saa hellere Ægteskabet end at lide Brynde.

Men vi ere lykkelige i denne Gudsdyrkelse som bestaaer i at avle Børn. Man kommer derfor heller ikke beskæmmet til Døbefondet med de Spæde, at Daaben om muligt maatte gjøre godt for hvad Forældrene forbrød, nei, med indbildsk Selvtilfredshed producerer man Børnene, man føler sig endog, hvis man er saa heldig at producere Tvillinger, man mener at have været Gud til Behag ved at have avlet et Barn – – og det er det nye Testamentes Xstd!

Overhovedet er Opfattelsen af Slægtens Forplantelse afgjørende for enhver Religion. Enten er denne Verden dog i Grunden en rar Verden, og det er Gud særdeles velbehageligt, at dens Væren fortsættes, eller – og dette er det nye T:⁵ Xstd – denne Verdens Tilværen og Væren er Gud i høieste Grad imod; just for at standse er Xstd. blevet anbragt, og derfor ogsaa strax Forplantelsen spærret af.

De eneste tilforladeligere Opfattelser af hvad Xstd er, er deels (hovedsaglig) Xsti og Apostlenes Forkyndelse, deels det samtidige Jødedoms og Hedenskabs Dom. Men denne lyder eensstemmigt paa: Xstd er Msk-Had. Og saaledes er det ogsaa i det nye T:. Xstus udtrykker ved sit Liv: det at elske Gud er at hade Mskene. Hvorledes at hade Mskene – han som var idel Msk-Kjerlighed. Ja ganske vist, han forstod fra Første af og fastholdt til det Sidste at han var offret paa Mskene, og derfor var han idel Kjerlighed i Forhold til Alt hvad der er Lidende, Forladt, Forskudt o: s: v:; dog ikke i Betydning af ved Penge, Magt o: s: v: ∴: paa jordisk at hjælpe dem. Men den Art Msk-Kjerlighed – og det er det vi Msk. kalde Msk-Kjerlighed – som bestaaer i at hjælpe Msk. til at komme til at nyde dette Liv den var han ganske fremmed for, han vidste kun altfor vel at Xstd. gjør Mskene ulykkelige for dette Liv thi det at elske Gud er at ville lide.

Saa kan man forstaae hans bekymrede Tale til Apostlene, at de da ikke maatte forarges paa ham, ligeledes kan man forstaae, at det maatte skee, hvad han forudsagde dem, hvorledes de ville blive mishandlede, forbandede, forfulgte, ihjelslagne – thi sandeligen at skulle udtrykke, at det at elske Gud er at hade Mskene eller at elske dem saaledes som den msklige Egoisme aldeles ikke bryder sig om at blive elsket, at det maa lønnes saaledes som det blev lønnet, er let at forstaae.

Men denne uhyre Løgn: Xstheden har under Titlen: at elske Mskene, faaet Xstd. aldeles vendt om; og Sandheden af vor Maade at leve paa er egl. den: vi elske os selv og – hade Gud. Det er det man nu tildags kalder Xstd. Naturligviis vogter man sig vel for at sige

det, man regner vel endogsaa paa tilsidst at kunde
bilde Gud ind, at det er Christendom.